

κρικῆς πυρᾶς τῶν θυμάτων. Τῇ παρορμήσει τῆς φιλοδόξου καὶ θηριώδους γυναικὸς προσήλθεν ὁ Λεύκιος πρὸς τοὺς δυσηρεστημένους πατρικίους καὶ ἐξεγείρας ἔτι μᾶλλον τὸ μῖσος αὐτῶν κατὰ τοῦ βασιλέως Σερβίου ἐξέφανε συνωμοσίαν πρὸς ἐκθρονισμόν αὐτοῦ. Ἐπωφεληθεὶς δὲ τὸν κατάλληλον καιρόν, καθ' ὃν τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ λαοῦ εὕρισκετο ἀπησχολημένον εἰς τοὺς ἀγροὺς χάριν τοῦ θερισμοῦ, ἐνεφανίσθη αἴφνης καὶ ἀπροσδοκῆτως εἰς τὴν Σύγκλητον, κεκοσμημένος μὲ τὰ βασιλικὰ παράσημα καὶ περιστοιχιζόμενος ὑπὸ ἐνόπλου ἀκολουθίας. Ἄμα ὡς ἤκουσε τὴν εἰδησιν τῆς στασιαστικῆς ταύτης ταραχῆς ὁ βασιλεὺς Σέρβιος ἔσπευσεν ἀτρόμητος εἰς τὸ βουλευτήριον καὶ πλήρης ἀγανακτήσεως ὠνείδισε τὸν Λεύκιον ἀποκαλῶν αὐτὸν ἀποστάτην καὶ προδότην. Ἄλλ' οὗτος μεταστραφεὶς ἤρπασε τὸν ἀσθενῆ γέροντα καὶ κατεκρήμνισεν αὐτὸν κατὰ τῆς λιθίνης κλίμακος. Καὶ ἀνεσηκώθη μὲν ὑπὸ τῶν πιστῶν αὐτοῦ δορυφόρων καθημαγμένος καὶ χλωαίνων ὁ δυστυχὴς βασιλεὺς, ἀλλ' ἐνῶ ἀπήγετο εἰς τὴν οἰκίαν του, καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν ἐπιδικῶν ὑπηρετῶν τοῦ τυράννου ἐφόνευσθη, καὶ ὁ νεκρὸς αὐτοῦ ἔμεινεν αἱματόφυρτος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ.

Ἄλλ' ἡ κακοῦργος Τυλλία, ἀνυπομονοῦσα νὰ μάθῃ τὴν περὶ τοῦ ἀποτελέσματος ἀγγελίαν, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κρατηθῆ ἔν τῳ οἴκῳ. Διὸ ἤλασεν ἐφ' ἄρματος ὄχουμένη πρὸς τὴν ἀγορὰν καὶ εἰσελθοῦσα ἐν μέσῳ τοῦ θοροῦ βου εἰς τὸ βουλευτήριον, προσηγόρευσε ἐξάλλος ὑπὸ χαρᾶς τὸν σύζυγον αὐτῆς βασιλέα. Ἡ ἀκατάσχετος αὕτη χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις τοῦ ἀνοσίου καὶ ἀπανθρώπου γυναικίου ἐνεποίησε φρίκην καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον Λεύκιον, τὸν φονέα τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Διὸ διέταξεν αὐτὴν μετὰ ψυχρότητος νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν οἰκίαν. Ἄλλ' ὅτε διήρχετο ἐπὶ τοῦ ἄρματος διὰ τῆς ὁδοῦ, ἐν ἧ ἔκειτο ἐξηπλωμένος καὶ αἱματόφυρτος ὁ νεκρὸς τοῦ πατρὸς αὐτῆς, οἱ ἵπποι ἐσταμάτησαν ἔμφοροι

πρὸ τοῦ ἐξηπλωμένου πτώματος, ὃ δὲ ἡνιοχῶν δοῦλος ἐκράτησε τοὺς χαλινοὺς. Ἄλλὰ τὸ καταχθόνιον γύναιον ἀνορθωθὲν ὡς μαινόμενον διέταξε μὲ φρικαλέας κραυγὰς νὰ προσελάσῃ τὸ ἄρμα ὑπεράνω τοῦ νεκροῦ πατρὸς της. Ἐκτελεσθείσης τῆς φοβερᾶς διαταγῆς, αἷμα κατέρραντισε τὴν ἄμαξάν καὶ τὴν ἐσθῆτα τῆς Τυλλίας. Ἡ δὲ ὁδός, ἐν ἧ συνέβη τὸ φρικῶδες τοῦτο ἀνοσιούργημα ὠνομάσθη ἔκτοτε „ἡ ἀνόσιος“.

Τὴν φρικαλέαν ταύτην σκηνήν, καθ' ἣν ἡ Τυλλία διατάσσει νὰ προσελάσῃ τὸ ἄρμα ὑπὲρ τὸ πτώμα τοῦ πατρὸς αὐτῆς, παριστᾷ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν ἐν δραματικωτάτῃ κινήσει. Ἀφρίζοντες ἀνορθοῦνται οἱ ἵπποι, ἀναχαιτιζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἰσχυροῦ ἡνιοχοῦ, οἰοεὶ ἀποφεύγοντες μετὰ φρίκης τὸ ἀνόσιον βῆμα· ἡ θηριώδης Τυλλία, τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοί, τὸ στόμα, ἡ πελιδνὴ καὶ ἐξηγριωμένη ἔψις ἐκφράζουσι μετ' ἀποτροπαίου φυσικότητος τὴν μοχθηρὰν καὶ καταχθόνιον ψυχὴν, ἐκτείνει ἐπιτακτικῶς τὸν βραχίονα ἐκπέμπουσα ἀγρίας καὶ ὀξύτατας κραυγὰς, ἐνῶ εἰς τὰ περίεξ ἐγείρονται κατ' αὐτῆς ἐκ τοῦ περισταμένου πλήθους χεῖρες ἀναθεματιζόντων καὶ καταρωμένων. Καὶ αὕτη ἡ ἔντρομος καὶ περιδεὴς μήτηρ, ἣτις μόλις ἐπρόφθασε νὰ σώσῃ τὸ τέκνον της ἀπὸ τῶν ἐπιφερομένων ἵππων, ρίπτει ἐν βλέμμα βδελυγμοῦ καὶ φρίκης πρὸς τὸ καταχθόνιον γύναιον. Οὐχὶ δὲ ἄνευ βαθείας συμβολικῆς ἐννοίας στρέφει ὡσεὶ ἐκπληκτος τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ φρικτὸν θέαμα καὶ αὕτη ἡ λύκαινα, ἡ θηλάζουσα τὰ δίδυμα νεογέννητα παιδιά. Εἰς τὸ βάθος τῆς στενῆς καὶ σκοτεινῆς ὁδοῦ λάμπει ἐκ μακρᾶς ἀποστάσεως τὸ Καπιτώλιον, τὸ σύμβολον τῆς μελλούσης κοσμοκρατορίας τῆς Ρώμης, χάριν τοῦ ὁποίου ἔμελλεν εἰσεῖν νὰ χυθῆ ἄφθονον αἷμα! — Ἡ λαμπροτάτη αὕτη εἰκὼν τοῦ Hildebrand, ἡ τυχοῦσα πλείστων βραβείων, ἀπετέλει κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ἐν ἐκ τῶν θαυμασιωτάτων κοσμημάτων τῆς ἐν Μονάχῳ Καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως.

1. ΧΡΗΣΤΑΚΗΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ, μετὰ βιογραφίας (σ. 257).
2. Η ΤΥΛΛΙΑ ΠΡΟΕΛΑΥΝΟΥΣΑ ΤΟ ΑΡΜΑ ΕΠΙ ΤΟΝ ΝΕΚΡΟΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΑΥΤΗΣ, κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ E. Hildebrand (ἐν σελ. 260—261), μετὰ ἐρμηνείας.

3. MIGNON. Κατὰ τὴν πρωτότυπον ἐλαιογραφίαν τοῦ Παύλου Wagner (ἐν σελ. 265). Ἐκ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων χαρακτήρων, οἵτινες παρίστανται ζωντανοὶ ἐν τῳ θαυμασίῳ τοῦ Γκαίτε μυθιστορήματι „Wilhelm Meister“ τὴν μεγίστην ἐντύπωσιν καὶ τὸ πλεῖστον ἡμῶν ἐνδιαφέρον προσελκύει ἡ τρυφερὰ καὶ μυστηριώδης μορφή τῆς Mignon, τῆς υπερβαλλόντως εὐαισθητοῦ καὶ ὑπὸ διακαοῦς πόθου πρῶτως ἀναλισκομένης ταύτης παιδίσκης. Ἡ ὄλως ἰδιόρρυθμος, ἡ ὑπέργειος αὕτη μορφή ἐχρησίμευσεν ἤδη ἐπανειλημμένως εἰς διασήμεους ζωγράφους ὡς ἀντικείμενον καλλιτεχνικῆς παραστάσεως, γνωστὴ δὲ ἴσως τυγχάνει καὶ ταῖς παρ' ἡμῖν ἑρασιτέχναις ἡ ὠραιοτάτη εἰκὼν τοῦ Γερμανοῦ ζωγράφου Κάουλμπαχ, ἡ παριστώσα ἐν ἀγγελικῇ περιβολῇ τὴν

ἀγγελόμορφον ταύτην νεάνίδα περιστοιχιζομένην κύκλῳ ὑπὸ τῶν μετὰ προσοχῆς ἀκρωμένων κορασιῶν. Ἡ ἡμετέρα εἰκὼν, ἐν ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Γερμανοῦ ζωγράφου Παύλου Βάγνερ, δεικνύει ἡμῖν τὴν μυστηριώδη κόρην ἐν ὀφιαιτέρῳ τοῦ βίου της στιγμῇ, ὅτε ὁ Wilhelm Meister ἐπαναβλέπει αὐτήν, ὀλίγον χρόνον πρὸ τοῦ θανάτου της. Τὸ παράδοξον καὶ ὄλως ἰδιόρρυθμον τῆς βαρυθύμου ταύτης νεάνιδος χαρακτηρίζουσι κάλλιστα αἱ λέξεις, δι' ὧν ὁ ἰατρός περιγράφει τὴν κατάστασιν αὐτῆς εἰς τὸν ἀφικόμενον: „Ἡ φύσις τοῦ ἀγαθοῦ κορασίου συνίσταται σχεδὸν μόνον ἐκ βαθυτάτου πόθου· ὁ πόθος τοῦ νὰ ἐπανίδῃ τὴν πατρίδα καὶ ὁ πόθος πρὸς ὑμᾶς, φίλε μου, εἶνε, οὕτως εἰπεῖν, τὸ μόνον ἐπίγειον ἐν αὐτῇ· ἀμφοτέρωθεν κείνται ἀνέφικτα ἐνώπιον τῆς μοναδικῆς ταύτης ψυχῆς.“ — Ὁ καλλιτέχνης κατῴρθωσε μετὰ μεγίστης ἐπιτυχίας ν' ἀποτυπώσῃ ἐπὶ τοῦ νεαροῦ προσώπου τὰς ψυχικὰς ταύτας διαθέσεις, τοῦ πόθου καὶ τῆς μελαγχολίας.